

Stue uden nærmere Forklaring til de forbavsede Damer.

Inde hos sig selv gik han nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, tændte en Cigar — hans Haand rystede endnu efter den overstaaede Sindsbevægelse — og lod sig synke ned i en Lænestol. Han var nu blot lidt ærgerlig paa sig selv, lidt skamfuld over sin ganske overflødige Nervøsitet, som maaske ovenikøbet — det manglede bare! — havde gjort hans Optræden i disse Dage lidt latterlig. Herregud, han vidste det jo dog ... han havde jo hele Tiden sagt det til sig selv, at Sagen saamænd nok ordnede sig.

Men Banken havde unægtelig været ualmindelig ufor-
skammet. Hvad han ikke i sine mest nedslaaede Øjeblikke havde troet muligt, var virkelig sket. Storeholt, det Hagenske Familjegods, var bleven truet med Udpantning!

Dersom Asmus havde nægtet ham sin Assistance, vilde han i dette Øjeblik have ligget henstrakt derhenne paa Sofaen med et Lod Bly i Hjernen. Han havde været fast besluttet paa ikke at overleve den dobbelte Skam, at være ruineret og at blive stillet i Gabestokken som Hanrej. Naar han ikke paa anden Maade havde kunnet indridse sit Navn i Slægtens Annaler, skulde det i hvert Fald ske med Blod og Rædsel!

Han saae paa sit Ur og tog Telefonen, der stod ved Siden af ham i Vindueskarmen.

„Odense. — — Er det Bankdirektør Freistadt? Er Direktøren ikke tilstede? Det er Jægermester Hagen. —